

przy udziale: Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)

Sentencja

Artykuł 39 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich w związku z art. 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które nie nadaje skutku zawieszającego środkowi odwoławczemu wniesionemu od decyzji, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, o pozostawieniu bez rozpatrzenia kolejnego wniosku o udzielenie azylu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Conseil d'État – Francja) – Air France-KLM, dawniej Air France (C-250/14), Hop!-Brit Air SAS, dawniej Brit Air (C-289/14)/Ministère des Finances et des Comptes publics

(Sprawy połączone C-250/14 i C-289/14) ⁽¹⁾

(Podatek od wartości dodanej — Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego i wymagalność — Transport lotniczy — Kupiony, lecz niewykorzystany bilet — Wykonywanie usługi przewozu — Wystawienie biletu — Moment zapłaty podatku)

(2016/C 068/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Air France-KLM, dawniej Air France (C-250/14), Hop!-Brit Air SAS, dawniej Brit Air (C-289/14)

Strona pozwana: Ministère des Finances et des Comptes publics

Sentencja

- 1) Artykuł 2 pkt 1 i art. 10 ust. 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 1999/59/WE z dnia 17 czerwca 1999 r., a następnie dyrektywą Rady 2001/115/WE z dnia 20 grudnia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że wystawienie biletów przez przewoźnika lotniczego jest opodatkowane podatkiem od wartości dodanej, jeżeli wystawione bilety nie zostały wykorzystane przez pasażerów, a ci ostatni nie mogą otrzymać za nie zwrotu.
- 2) Artykuł 2 pkt 1 i art. 10 ust. 2 akapity pierwszy i drugi szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 1999/59, a następnie dyrektywą 2001/115, należy interpretować w ten sposób, że podatek od wartości dodanej zapłacony w chwili zakupu biletu lotniczego przez pasażera, który tego biletu nie wykorzystał, staje się wymagalny w chwili pobrania ceny biletu przez samego przewoźnika lotniczego, przez osobę trzecią działającą w jego imieniu i na jego rzecz lub przez osobę trzecią działającą we własnym imieniu, lecz na rzecz przewoźnika lotniczego.

- 3) Artykuł 2 pkt 1 i art. 10 ust. 2 szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 1999/59, a następnie dyrektywą 2001/115, należy interpretować w ten sposób, że w wypadku gdy osoba trzecia sprzedaje bilety przewoźnika lotniczego na jego rzecz w ramach umowy franczyzy i z tytułu wystawionych biletów, które utraciły ważność, wypłaca mu zryczałtowaną kwotę obliczaną jako procent rocznego obrotu uzyskanego z odpowiednich połączeń lotniczych, to kwota ta stanowi kwotę podlegającą opodatkowaniu tytułem świadczenia wzajemnego za te bilety.

⁽¹⁾ Dz.U. C 253 z 4.8.2014.
Dz.U. C 261 z 11.8.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Gebhart Hiebler/Walter Schlagbauer

(Sprawa C-293/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2006/123/WE — Przedmiotowy zakres zastosowania — Działalność związana z wykonywaniem władzy publicznej — Zawód kominiarza — Zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej” — Ograniczenie terytorialne zezwolenia na prowadzenie działalności kominiarskiej — Usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym — Konieczność — Proporcjonalność)

(2016/C 068/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gebhart Hiebler

Strona pozwana: Walter Schlagbauer

Sentencja

- 1) Dyrektywę 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona swym zakresem w całości wykonywanie zawodu takiego jak zawód kominiarza będący przedmiotem postępowania głównego, podczas gdy zawód ten oznacza nie tylko prowadzenie prywatnej działalności gospodarczej, lecz również wykonywanie zadań z zakresu „ochrony przeciwpożarowej”.
- 2) Artykuł 10 ust. 4, art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 lit. a) i art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, takim jak będące przedmiotem postępowania głównego przepisy ograniczające zezwolenie na wykonywanie zawodu kominiarza w całości do określonego okręgu geograficznego, w wypadku gdy przepisy te nie służą w sposób spójny i systematyczny osiągnięciu celu ochrony zdrowia publicznego, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.
- 3) Artykuł 15 ust. 4 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on takim przepisom, w wypadku gdy zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej” powinny zostać zakwalifikowane jako zadania związane z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym w zakresie, w jakim przewidziane ograniczenie terytorialne jest niezbędne i proporcjonalne do wykonywania tych zadań w warunkach opłacalnych ekonomicznie. Do sądu odsyłającego należy dokonanie tego ustalenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 8.9.2014.